

Dette er et uddrag fra bogen [Rejser ind i det Ukendte](#) af [Bruce Moen](#).
[Køb bogen som e-bog på myll.dk](#), eller [klik her for at se hvor bogen er billigst](#).

Prolog

Jeg er bare et almindeligt menneske hvis nysgerrighed efter at vide noget om den menneskelige eksistens efter døden har ført mig til usædvanlige oplevelser. Jeg har aldrig haft en nærdødsoplevelse. Ingen overnaturlig oplevelse har forandret mig. Jeg er ikke født med særlige psykiske evner eller talenter. Hvis der er nogen forskel på dig og mig, er det *kun* den at min nysgerrighed allerede har ført mig til at udforske og vide hvad der kommer efter døden i Efterlivet.

I århundreder har man fortalt os at viden om Efterlivet er uopnåelig. Min erfaring har overbevist mig om at ethvert almindeligt, nysgerrigt menneske kan lære at udforske menneskelig eksistens hinsides døden.

For ikke så mange år siden troede næsten alle at jorden var flad. Ingen med den overbevisning vovede sig for langt ud på havet af frygt for at sejle ud over kanten og falde ned i dødens dybe afgrund. Jordens sande natur var ukendt. Nogle forestillede sig en virkelighed hvor jorden ikke var flad, men rund som en bold. Men de fleste, uvidende om hvad der fandtes på den anden side af horisonten, levede deres liv begrænset af deres accept af de overbevisninger som de fleste havde i den tids kultur.

Nogle få ønskede at kende sandheden. Nysgerrighed drev dem ud over horisonten, langt ud over de tryghedsgrænser deres overbevisninger havde skabt.

Fra nutidens perspektiv kan vi grine af uvidenheden hos de stakkels sjæle hvis liv var begrænset til at sejle tæt ved kysten. Vi ved nu at den kant de frygtede at sejle ud over, kun eksisterede i deres overbevisninger. Vi kan sejle ud over horisonten uden frygt for hvad der findes på den anden side. Viden om jordens sande natur gav os den frihed.

Dog frygter de fleste i vores kultur stadig at sejle hinsides livets grænse, fra denne fysiske verden ind i døden. Alligevel kan ingen af os blive Her for evigt. Vi sejler alle – de fleste med usikkerhed og frygt – uundgåeligt hen imod den grænse af livet som vi kalder døden. Uden at kende sandheden lever de der holder fast i de “moderne” overbevisninger, stadig i frygt for døden.

Men nogle hævder at have sejlet ud over grænsen af dette liv og være kommet tilbage. Synske, medier og dem som har haft en nærdødsoplevelse, siger at de har krydset grænsen med vilje eller ved et tilfælde. De vender tilbage med beretning om en fremmedartet Ny Verden og fremmedartede nye mennesker. Folk synes for det meste at de er tossede. Jeg

er sikker på at fremtidige kulturer vil se tilbage på os og le af den uvidenhed som tvang os til at leve i frygt for døden.

Jeg håber at denne bog vil være med til at afmystificere det emne der vedrører menneskelig oplevelse hinsides døden i *Efterlivet*. Drevet af nysgerrighed har jeg sejlet ud og hjem mange gange. Hver gang er jeg vendt tilbage med mere viden gennem min egen direkte erfaring. Jeg har opdaget at døden ikke er noget at være bange for.

Forhåbentlig vil det at læse denne bog få dig til at indse at du ikke kun behøver vælge mellem andres overbevisninger og skildringer. Du kan lære at sejle sikkert ud over dette livs grænse, udforske Der og vende tilbage. Du kan tage din egen førstehåndsviden om den Nye Verden der ligger på den anden side af det ocean vi kalder livet, med dig tilbage. Af nysgerrighed var det sådan jeg gjorde, og det kan enhver gøre – også dig.

Denne bog er ikke specielt møntet på at lære nogen *hvordan* de skal udforske Efterlivet, selv om Appendix C indeholder nogle retningslinier for dem der har interesse for det. Skoler som Monroe Instituttet i Faber, Virginia, kan lære dig at sejle. Den er nærmere en logbog over mine rejser og de kort jeg har tegnet. Den kan give kompasretninger, kortkoordinater og landkendinger som du måske vil genkende på din egen rejse. Nogle af jer vil måske opdage at I har været på denne rejse på jeres egen måde uden at vide det. For andre er den måske bare en sørøverhistorie. For alle, håber jeg, vil den i en vis udstrækning erstatte den frygt for døden som så mange af os gemmer på.

Denne historie er, efter min bedste evne, en sand redegørelse for min oplevelse, med nogle ændringer af navne og steder for at sikre anonymitet for dem som ønsker det. Du behøver ikke godtage dette som sandheden. Du kan lære at udforske og opdage sandheden selv. Jeg håber at du som begiver dig ud på denne rejse, i det mindste finder små bidder her som lyder rigtigt ud fra din egen erfaring, og at disse små bidder vil opmuntre dig til at fortsætte.

Den bestemte vej jeg har rejst, er selvfølgelig enestående for mig. Den har været farvet af alle de overbevisninger og fordomme om Efterlivet jeg har taget fra min egen kultur, religion og mange andre kilder. Udforskning af Efterlivet-serien optegner mine egne oplevelser og opdagelser. Jeg fraråder dig på det kraftigste at stole på noget af dette her. Sejl dit eget skib, og udforsk selv. Når du kommer tilbage, så del det du har fundet ud af, med enhver der er interesseret. Jeg føler at det er meget vigtigt at mange flere af os tilegner os viden om Efterlivet og videregiver til andre hvad vi opdager om hvem og hvad vi i virkeligheden er. Jeg føler også at det er vigtigt for mange flere af os at vide hvordan vores oplevelse af Efterlivet bliver påvirket af vores overbevisninger og den måde vi lever vores liv her i den fysiske verden på. Jeg tror på at efterhånden som flere af os kender sandheden, bliver både denne verden og Efterlivet bedre steder at leve i.

Jeg begyndte at skrive Udforskning af Efterlivet-serien længe før jeg

vidste at jeg ville blive forfatter, eller at det nogensinde ville blive til en bog. Jeg begyndte en måned efter at en ven og lærer ved navn Robert Monroe døde. Bob skrev tre bøger der havde indflydelse på mit liv – Journeys Out of the Body, Far Journeys¹ og Ultimate Journey – og grundlagde Monroe Institutet, hvor jeg lærte at udforske Efterlivet.

Det var i april 1995, lige efter bombningen i Oklahoma City, jeg begyndte at skrive. Jeg var ikkefysisk taget hen til eksplosionsstedet den dag det skete, for at gøre hvad jeg kunne for at hjælpe dem der var blevet dræbt af eksplosionen og dens eftervirkninger. Senere var jeg nødt til at finde en måde at udtrykke og forløse de følelsesmæssige energier jeg havde opfanget, på. Den metode til følelsesmæssig forløsning jeg valgte, var at skrive om oplevelsen. Omkring halvvejs i denne proces kontaktede Bob Monroe mig fra Efterlivet for at tale om hvad jeg var ved at skrive.

“Nå, Bruce,” følte jeg Bob sige, “jeg ser du skriver om Oklahoma City.”

“Ja, det lader til at være en måde at forløse noget på som jeg opfangede der,” tænkte jeg tilbage til ham.

“Jeg er glad for at du skriver, Bruce. Jeg vil gerne have at du bliver ved med at skrive. Hvis du nedfælder tilstrækkeligt på papir, skal jeg gøre hvad jeg kan fra min side for at få det udgivet som en bog.”

Jeg lovede ikke noget. Jeg arbejdede på fuld tid som maskiningeniør, og det eneste tidspunkt jeg havde at skrive i, var fra jeg kom hjem fra arbejde kl. 17.30 til jeg gik i seng. Men jeg skrev når jeg kunne finde tiden til det, og denne bog og dem som følger efter, er resultatet.

Når jeg starter med min oplevelse med bombningen i Oklahoma City, springer jeg meget langt hen over det du behøver at vide for at forstå det hele, men så går vi tilbage, og historien vil blive til at forstå.

Som jeg fortalte i begyndelsen, er jeg bare et almindeligt menneske. Hvis der er nogen forskel på dig og mig, er det *kun* den at min nysgerrighed *allerede* har ført til at jeg ved hvad der kommer efter døden i Efterlivet. Følg din nysgerrighed, og den kan føre dig til din egen viden om Efterlivet. Så vil du også vide det.

Dette er et uddrag fra bogen [Rejser ind i det Ukendte](#) af [Bruce Moen](#).
[Køb bogen som e-bog på myll.dk](#), eller [klik her for at se hvor bogen er billigst](#).